

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2020 roku

Sędzia Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekający w II Wydziale Karnym

Sebastian Graban

w sprawie z wniosku o ukaranie złożonego przez Policję

w której **R. S.**, syn R. i K., urodzony (...) został obwiniony o to, że:

w dniu 19.04.2020 r. około godziny 01:35 w G. przy ul. (...) naruszył zakaz przemieszczania się w innym celu niż określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r., tj. przebywał pod w/w adresem wraz z osobami niespokrewnionymi,

o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii,

na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

postanawia:

odmówić wszczęcia postępowania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 54 k.w., kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Czyn zarzucany obwinionemu nie był jednak zachowaniem w miejscu publicznym, ale w lokalu prywatnym. Niezależnie bowiem od zebranych w sprawie dowodów, opis czynu ograniczył się do tego, iż obwinionemu zostało zarzucone przebywanie pod określonym adresem z osobami niespokrewnionymi. Taki czyn nie mógł zaś wyczerpać znamion wykroczenia z art. 54 k.w. penalizującego zachowanie w miejscu publicznym.

Dodatkowo wskazać należy, że do istotnego warunku zastosowania blankietowego przepisu art. 54 k.w. do uregulowań przyjętych w przepisach pozaustawowych zalicza się wyraźne wskazanie w tych przepisach na odpowiedzialność wykroczeniową z tego przepisu na ich nieprzestrzeganie (zob. wyrok SN z dnia 20.10.2009 r., III KK 244/09, Lex 608038). Taka sytuacja nie nastąpiła w przedmiotowej sprawie, albowiem w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 658) nie wskazano na możliwość odpowiedzialności z art. 54 k.w. za nieprzestrzeganie tego aktu prawnego.

W powyższym kontekście należy zauważyć, że wskazane rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1–6 i 8–12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2019 r. poz.1239 z późniejszymi zmianami). Odpowiedzialność wykroczeniowa za nieprzestrzeganie nakazów i zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu została jednak ograniczona w art. 116 § 1 k.w. do osób chorych lub podejrzanych o chorobę, osób stykających się z takimi osobami oraz nosicieli zarazków. Taki przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie.

Nadto, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie sposób uznać za przepisy porządkowe w rozumieniu art. 54 k.w. Ich przedmiot ochrony to bowiem zdrowie publiczne, a nie porządek i spokój publiczny

wskazany w rozdziale VIII Kodeku wykroczeń, w którym stypizowano wykroczenie z art. 54 k.w. Odesłania ustawowe do wydania przepisów porządkowych posługują się przy tym nazwą „przepisy porządkowe” (zob. np. art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 2 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2020 r., poz. 713, art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie - Dz. U. z 2019 r., poz. 1464, art. 59 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym – Dz. U. z 2020 r., poz. 1043). W odesłaniu do wydania przepisów rozporządzenia z 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie posłużono się takim pojęciem.

Wykładnia prokonstytucyjna wymaga zwięzającej wykładni przepisów pozaustawowych w kontekście przesłanek odpowiedzialności wykroczeniowej, zwłaszcza jeśli miałyby dotyczyć ważnych wolności szerokiego kręgu adresatów tychże przepisów. Jest to istotne, po pierwsze, na gruncie zasady, że odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia (art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Po drugie zaś należy uwzględnić, iż ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw nie mogą naruszać istoty wolności i praw (art. 31 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Przepis § 5 rozporządzenia z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, który miał naruszyć obwiniony, wprowadzał natomiast z pewnymi wyjątkami ogólny zakaz przemieszczania się wszystkich osób na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze, należało odmówić wszczęcia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. Czyn zarzucany obwinionemu z całą pewnością nie zawiera bowiem znamion czynu zabronionego jako wykroczenie.

ZARZĄDZENIE

(...),

(...)